

Prof. Ona Voverienė. Komunizmas – tai valstybės teroro prieš savo piliečius vardas

2015 metų rugpjūčio 23 d. Taline (Estijoje) Čekijos, Estijos, Gruzijos, Latvijos, Slovakijos ir Vengrijos teisingumo ministrai priėmė bendrą pareiškimą dėl tarptautinės institucijos, kuri tirtų komunizmo nusikaltimus, įsteigimo, Mūsų šalies, daugiausia iš viso pasaulio valstybių, nukentėjusios nuo komunizmo, Vyriausybės pozicija šiuo klausimu iki šiol nėra suformuluota. Dar daugiau: pasigirsta balsų (netgi Seimo pasipriešinimo okupaciniams režimams dalyvių ir nuo okupacijų nukentėjusių asmenų teisių reikalų komisijos narys Arūnas Gelūnas „neslepia abejonių“) ar tikrai reikėtų tokio tribunolo ar kitokios institucijos, kuri tirtų totalitarinių režimų nusikaltimus“ (Kazys Kazekevičius. Prisiminė komunizmo nusikaltimų tribunolą // Lietuvos žinios. 2017, vas. 24, p. 3). Jam antrina prof. Justinas Žilinskas (ten pat).

O man kyla abejonių ar šitie piliečiai lojalūs Lietuvos valstybei ir lietuvių tautos kančiai? Gal sakau, reikėtų juos pavėžėti į lietuvių masinio naikinimo vietas –

Solovkas (Archangelsko srityje), Kuropatus, kur tarp lenkų karininkų buvo ir lietuvių karininkų, Sverdlovską, kur sušaudyti 77 Lietuvos šviesiausi sūnūs, tarp jų ir 18 mūsų tarpukario ministrų, Maskvos Butyrkų kalėjimą, kitas lietuvių žudymo vietas?

O gal šitie ponai, užimdami aukštus valstybės postus ir netgi ugdydami jaunąsias lietuviukų kartas pritaria valstybinio teroro prieš savo piliečius politikai? Gal iš čia ir kyla jų abejonės? Be kita, ko ir stringa šioje Vyriausybėje projektai, skirti nužudytųjų atminties gaivinimui...

Viskas prasidėjo nuo to, kai Berijos parankinis, jo apsaugos pulkininkas Sarkisovas, antrą dieną po Sovietų Sąjungos didvyrio, lakūno, apdovanoto dviem Lenino ordinais už narsumą Antrajame pasauliniame kare, Sergėjaus Sergėjevičiaus Ščirovo vestuvių, pamatė gatve einančią jaunutę lakūno žmoną ir ją įgrūdęs, kaip buvo įprasta į juodą „Volgą“, ją nuvežė, kaip auką seksualiniam maniakai Berijai. Jos numeris Berijos hareme buvo 117-as.

Kai S. Ščirovas sužinojo, kas atsitiko ir pakėlė triukšmą, jis buvo suimtas, žiauriai kankinamas, kol „prisipažino“, kad ketinęs pereiti SSRS-Turkijos sieną ir taip išduoti tėvynę. Buvo nuteistas 25 metams ir 5 metams tremties, griežtojo režimo lageriuose išprotėjo, buvo išvežtas į psichiatrinę ligoninę ir ten mirė ar buvo nužudytas. 117-oji turėjo praeiti dar ir Sibiro gulagų kančias. (Feofanov J. 117-osios likimas // Izvestija. – 1999, Nr. 293).

Tokio pat likimo sulaukė tūkstančių tūkstančiai SSRS piliečių. Apie mums pažįstamo SSRS Vyriausiosios štabo valdybos patarėjo, vadovavusio ir Pabaltijo NKVD komitetui generolo Kirilo Afanasjevičiaus Mereckovo, neva dalyvavusio Raudonosios armijos generolo Tuchačevskio organizuotame sąmokslu prieš Staliną, ginkluotės vado gen. B. L. Vanikovo, du kartus Sovietų Sąjungos didvyrio lakūno Jokūbo Šmuškevičiaus, gen. pulk. G. M. Šterno ir kitų sovietinės kariuomenės vadų tardymus ir jų nužudymą rašiau ankstesnėje savo publikacijoje (Voverienė O. „Komunizmo aukos netuti būti pamirštos // Lietuvos Aidas. – 2005, rugs. 16, p. 2).

Apie 24 000 Lenkijos karininkų ir kareivių nužudymą Katynėje dabar jau plačiai kalbama. Sukurtas ir talentingas lenkų režisieriaus Wajldos filmas „Katynė“, kurio premjera buvo parodyta balandžio 15 dieną Operos ir baletų teatre. Šis filmas, atrodo, bus demonstruojamas ir Lietuvos kinoteatruose nuo balandžio 25 dienos.

*„Reuters“/„Scanpix“
nuotr. / Stalinizmo
epochos aukų palaikai*

Mykolas Bajoriūnas teigia, kad lenkų karininkus žudė NKVD ne tik Katynėje. Tūkstančiai represuotų Lenkijos kariškių dirbo Archangelsko srityje Vielsko lageriuose, tiesė geležinkelį, jungiantį Konošą su Kotlasu. Kai į šitą lagerį buvo atvežti 1945 metais lietuviai politiniai kaliniai, jie čia atrado tik didžiulį lenkų karininkų kapinyną, nors didžioji to kapinyno dalis, anot išlikusių to lagerio

senbuvų, jau buvo atsidūrusi po geležinkelio pabėgiais, ir tik vienas kitas lenkų kariškis dar merdėjo to lagerio kalėjimo ligoninėje. Gydytojas Pranas Gelazius, to lagerio buvęs kalinys, pasakojo, kad Vielske

tiesiant geležinkelį „žuvo tūkstančiai lenkų kariškių ir represuotų žmonių“ (Mykolas Bajoriūnas. Lenkus žudė ne vien Katynėje // Lietuvos Aidas. – 2005, bal. 19, p. 5).

Daug represuotų Lenkijos kariškių žuvo ir Kolymos „Dniepropetrovskij“ lageryje, kur buvo 5 veikiančios alavo šachtos. Lietuviai politiniai kaliniai, tame lageryje kalėję 1951-1952 metais, senoje apleistoje antrosios šachtos skaldykloje atrado daugybę lavonų. „Ant skaldyklos sienos jie rado užrašą, kad tai į nelaisvę paimti lenkų karininkai“. Matyt, jie buvo suvaryti į skaldyklą, įėjimas susprogdintas ir kaliniai užtroško nuo nuodingų dujų. Apie tai liudijo ir kitas lietuvis J. Juškevičius (Bajoriūnas M. Ten pat).

Skaitytojams mažiau žinoma, negu Katynė yra Kuropatų miško šalia Minsko paslaptis. Čia 1937-1941 metais buvo nužudyta 30 tūkstančių SSRS piliečių, nesveikos paralitiko vaizduotės „liaudies priešų“. Jie buvo užkasti 510 duobių. Zenonas Pozniakas. Baltarusijos archeologas ir publicistas, draugijos „Martirolog Belorusijai“ narys, remdamasis mokslininkų tyrimais, teigia, kad šitas stalinizmo aukų skaičius Baltarusijos teritorijoje yra kelis kartus sumažintas; aukų būta ne 30 tūkstančių, o per 250 tūkstančių. „Žmones susodindavo ant duobės krašto, nuleistomis kojomis į duobę, rankos būdavo surištos už nugaros. Kai visą kraštą duobės apsėdavo žmonės, juos pradėdavo šaudyti.. Vienas iš budelių lėtai ėjo palei duobę, šaudė į pasmerktuosius iš pistoleto į pakaušį ir žmonės krito į duobę. Kai tas budelis pavargdavo jį pakeisdavo kitas“. Visas budelių sąrašas nepaskelbtas, tik pačių aršiausiųjų pavardės – Bermanno, Nasedkino, Canavos. Bylas fabrikavo tardytojas Bychovskis. Jis naudojo įvairiausius kankinimo metodus, pagal Berijos principą: „Jeigu priešas nepasiduoda, jį reikia veikti fiziškai ir palaužti“ (Igoris Gremenčiukas. Kuropatų byla: kas naujo? // Vakarinės naujienos. – 1990, saus. 15).

Zenonas Pozniakas rašo, kad šalia Kuropatų miško Zelionų Lug kaime irgi buvo sušaudyta keli tūkstančiai „liaudies priešų“ Šilas buvo aptvertas aukšta lentų tvora, už kurios buvo įsikūrusi NKVD baudėjų komanda su šunimis. Aukas į tą teritoriją vežė diena ir naktį. Nužudytųjų lavonus mesdavo į iš anksto kitų kalinių paruoštas duobes; kraudavo kaip malkas štabelis ant štabelio. Kai duobė buvo pripildoma užpildavo duobę 20-25 cm. storio žemės sluoksniu. Kaimiečiai skundėsi visus penkerius metus 1937-1941 metais gyvenę nuolatinėje baimėje, nes už tvoros šaudė kasdien ir kas naktį žudikai NKVD uniformomis. Žmones čia žudydavo grupėmis; statydavo į gretą, burną kiekvienam užkimsdavo skuduru ir aprišdavo autu, kad auka skuduro neišspjautų. Šaudė iš šautuvų iš šono, į kraštinio galvą, kad kulka iš karto pervertų dviejų aukų galvas. Kai kurie enkavedistai „linksminosi“, šaudydami žmones iš naganų ir pistoleto. Pirmiausiai buvo naikinami inteligentai, vadovaujantys partiniai kadrai, aukšto rango karininkai ir darbščiausi valstiečiai-buožės. Vyko lenktyniavimas už represijų planų vykdymą, naikinant „liaudies priešus“. Žinoma, tie planai visada buvo viršijami. Kad įvykdytų planą enkavedistai griebdavo gatvėje bet ką: auka yra, o kaltinimas jai bus „sukurtas“ (Zenonas Pozniakas, Jevgenijus Šmigeliukas. Kuropatai – mirties kelias // Gimtasis kraštas. – 1989, Nr. 4, p. 3).

Alfonas Dapkūnas iš Kauno liudija apie vokiečių ir lietuvininkų iš Prūsijos žudynes šalia Minsko 1945 m. vasario mėn. Jis buvo mobilizuotas į okupacinę kariuomenę ir kartu su kitais vaikiniais iš Lietuvos vežamas į naujokų paskirties vietą. Žiema buvo labai šalta ir buvo daug sniego. Traukinys, kuriuo buvo vežami naujokėliai įstrigo Minsko geležinkelio stotyje, nes stotyje stovėjo traukinys su 20 ar daugiau vagonų, kuriuose buvo atvežti vokiečiai ir lietuvininkai iš Prūsijos. Naujokai pro grotuotus savo vagonų langus matė, kaip iš kiekvieno vagono išnešdavo po 30-40 negyvų, nuogų vyrų ir moterų. Gyvieji, patys vos negriūdami, matyt, nuo ligų ir nuovargio nešė mirusiuosius, paėmę už kojų, rankų, net už plaukų. Nutolus nuo traukinio tokiai grupei, tuoj pat pasigirsdavo automatų papiūpos ir nešusieji lavonus nebegriūdavo. Panašu buvo, kad enkavedistai ir gyvuosius sušaudė. A. Dapkūno ir dar dviejų gimnazistų būta smalsių; jie sargybiniams nematant, išlipo iš savo vagono ir priėjo prie traukinio iš Prūsijos. Vaikinukai gimnazistai iš Kauno gerai mokėjo kalbėti vokiškai; jie pabandė kalinius pakalbinti ir klausė, kas čia darosi. Netikėtai iš kažkur išdygo enkavedistai ir A. Dapkūnas, stovėjęs atokiau nuo to traukinio, pamatė, kad jie pribėgę prie gimnazistų tuoj pat juos suėmė ir uždarė į vokiečių vagoną. Daugiau jų niekas nematė. Matyt, ir juos ištiko toks pat likimas, kaip ir vokiečių.

O jis A. Dapkūnas spėjo palįsti po vagonu, ir kai tik enkavedistai pasitraukė grįžo į savo vagoną. Tuoj pat į ešeloną su naujokais atėjo NKVD patrulis ir klausė ar niekas iš vagono nebuvo išlipęs. Brendrakeleiviai jo neišdavė. Atitarnavęs rusų kariuomenėje A. Dapkūnas grįžo į Lietuvą ir tapo partizanų ryšininku. Tačiau visą gyvenimą jį persekiojo matytas Minsko geležinkelio stotyje kraupus vaizdas.

Rusijos „Izvestijos“ Spalio revoliucijos 80-ųjų metinių proga, rašė, kad per XX amžių taikos metais įvairiose pasaulio šalyse buvo sunaikinta 170 milijonų žmonių; tarp jų 110 milijonų komunizmo aukos. Šie duomenys buvo perimti iš švedų politologo Pero Almarko knygos „Atvira žaizda“. Jo teigimu, vien tik Sovietų Sąjungoje 1917-1987 metais buvo sunaikinti 62 milijonai tos šalies piliečių; komunistinėje Kinijoje 1949-1987 m. 35 mln., Vokietijoje 1933-1945 m – 21 mln.; nacionalistinėje Kinijoje 1928-1948 – 10 mln.; Japonijoje 1936-1945 m. – 6 mln.; Turkijoje 1909-1923 m. – 2,8 mln. Dvidešimt trijose, taip vadinamosiose socialistinės šalyse buvo sunaikinta 110 mln. 286 tūkstančiai žmonių. Be Sovietų Sąjungos ir komunistinės Kinijos nuo komunistinių režimų nukentėjo 2,2 mlj žmonių Kambodžoje; Šiaurės Vietname ir Korėjos LDR – po 1,6 milijono; Jugoslavijoje – 1 mln.; Etiopijoje – apie 728 tūkstančius; Rumunijoje – 435 tūkstančiai; Mozambike – 198 tūkst.

Švedų politologas palyginimui pateikia ir aukų skaičius carinėje Rusijoje ir kitose šalyse. 1900-1917 m carinėje Rusijoje taikos metu žuvo 1 mln. Žmonių; Meksikoje 1900-1920 m. per įvairias riaušes buvo nužudyta 1,5 mln. Žmonių; Portugalijoje 1926-1982 m. – 800 tūkst.; Indonezijoje 1965-1987 m. – 700 tūkst. Žmonių

Nepralenkta visų laikų ir tautų istorijoje galvažudys buvo Stalinas. Jo valdymo metais sunaikinta 42,6 mln. žmonių. Po Stalino antroje vietoje Mao-Czedunas. Jo vadovaujamos banditų gaujos nuo 1923 metų iki

jo mirties išžudė 37,8 mln. savo tautiečių; Hitleris – 20,9 mln.; Čan Kaiši – 10,2 mln.; Leninas – 4 mln.; Hidoki Todzio 1941-1945 m. – 3,9 mln.; Pol Potas Kambodžoje – 2,4 mln.

Sovietų Sąjungą mokslininkas vadina GULAG, o valstybę. „Atvirų žaizdų“ autorius teigia, kad iš 62 mln. kankinių, nužudytų Sovietų Sąjungoje, daugiau negu 42 mln. žmonių buvo iš pradžių uždaryti į griežtojo režimo lagerius, ypač daug jų buvo GULAG, o sistemoje (komunistiniai režimai pasaulyje sunaikino 110 mln. žmonių // Lietuvos Aidas. – 1997, lapkr. 7, p. 7).

Kiekvienas metais birželio 1 dieną būtume minėję vieno žymiausių Rusijos rašytojo žurnalisto Michailo Kolcovo nužudymą Solovkų kalėjime. Jo vardas 1920-1930 metų Rusijoje buvo toks pat populiarus, kaip ir Valentino Katajevo, Marietos Šaginan, Ilfo ir Petrovo. Jo straipsniai dažnai pasirodydavo „Pravdoje“, „Izvestijose“, „Ogonioke“. Didelio dėmesio susilaukė jo „Ispanijos dienoraščiai“, kur jis buvo komandiruotas, kaip karo žurnalistas. Jo darbus gyrė ir jais žavėjosi Ernestas Hemingvėjus, su kuriuo Michailas Kolcovas susipažino Ispanijoje. Vos tik grįžęs iš Ispanijos Michailas Kolcovas 1938 metų gruodžio mėnesį buvo suimtas. Jo nužudymo data ir vieta nežinoma. Spėjama, kad tai buvo Solovkų ypatingojo režimo lageris Baltojoje jūroje, priklausęs Archangelsko sričiai.

Grupė Vilniaus pedagogų, tarp jų ir mano vyras lankėsi tame lageryje, dabr padarytame muziejumi ir parvežė iš tos ekskursijos laikraštį „Moriak Severa“ (Šiaurės jūreivis). Žurnalistas Michailas Popovas savo straipsnyje „Jūra iki kaklo“ spėja, kad tame lageryje buvo nužudytas ir Michailas Kolcovas. Istorijos šaltiniai teigia, kad tame lageryje Lenino ir Stalino laikais buvo nužudyti 35 mln. Sovietų sąjungos „liaudies priešų“. Kažkur skaičiau ir buvusio NKVD aukšto funkcionieriaus repliką, neigiančią šių nužudytųjų Solovkuose skaičių. Funkcionieriaus teigimu, ten buvo nužudyta... tik vienuolika milijonų kalinių. O žudymo mechanizmas aprašytas minėtame Michailo Popovo straipsnyje. Jame rašoma, kad kalinius suvarydavo į doką, scenos ekrane kaliniams rodydavo filmą „Kelias į gyvenimą“ (Putiovka v žiznj), o po kalinių kojomis, tarsi mažų peliukų gauja, pamažu sunkiasi vanduo. Iš pradžių kaliniai nesupranta, neatitraukdami akių nuo ekrano, iš kur tas vanduo? Gal valytoja netyčia kibirą išpylė? Bet ne – tai, kur kas rimčiau. Tai jūra pamažu, bet jau sunkiasi į doką... aukščiau vis aukščiau, jau iki kulniukų, iki pėdų, iki kelių, iki pusiaujo... Tarp kalinių panika, riksmas, bet jau vėlu... Jūra jau virš galvos... Tūkstantis kalinių jau sutvarkyta... Tada dokas atidaromas ir jūra visus išneša į savo glėbį... Nėra žmogaus, nėra problemos: nei duobės žemėje kasti, nei užkasti... Jūra sutvarkys... (Michail Popov. More u gorla // Moriak Severa. – 1988, birž. i. p. 7).

Taigi, komunistai ir jų įrankis NKVD turėjo ir tokį žudymo metodą... Masinio, milijonų žmonių sunaikinimo. Pasaulis to dar nežino. O ponai A. Gelūnas ir J. Žilinskas, gal ir nenori, kad pasaulis sužinotų?

Antikomunistinio Kongreso Vilniuje svečias Feliksas Krasavinas savo pranešime tame Kongrese kalbėjo: „Yra kitas karas... Tai žiurkių intervencija, kuri vyksta visoje posovietinėje erdvėje, ir gana sėkmingai... Dabar, kiek aš galėjau suprasti, jų rankose faktiškai ne tik visi bankai, teismai, didžioji dauguma valdžios aparato ir žiniasklaida. Jų rankose, deja, yra ir didžiosios dalies lietuvių tautos sąmonė, tautos, kuri eina už juos balsuoti, kuri eina taip, kaip ėjo sovietiniais laikais, lygtai ir nebūtų tų šimtų tūkstančių brolių ir seserų, atidavusių savo gyvybę už šios dienos laisvę. Lyg tai ši laisvė jiems būtų nereikalinga. Ir štai ši dvasinė vergija, nei kiek ne mažiau reikšminga, nei politinė vergija“.

Tuo minoru šį liūdną savo straipsnį ir baigsiu... Tegul kiekvienas pamąstys, kas tik dar turi mąstymo dovaną?

2017-03-24